

άνθρωπάχναρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄνθρωπος καὶ ἀχνάρι.

Ἀποτύπωμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ποδὸς ἀνθρώπου.

άνθρωπέα ἡ, Πελοπν. (Λακων.) Α. Ρουμελ. (Μεσημβρ.)

ἀνθρωπεῖα Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀνθρω-
πεῖα Θράκ. (Αἰν.) ἀνθρωπέα Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀνθρωπέα
Πόντ. (Χαλδ.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-έα-εἰ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 246.

Ὅσμη ἀνθρώπου ἔνθ' ἄν.: Μυρὶς ἀνθρωπεῖα Σαρεκκλ.
Ἀρχίτ' σε νὰ μυρὶς'ται καὶ νὰ λέγ', ἀνθρωπεῖα μυρὶς' (ἐκ
παραμυθ.) Γέν. Κάτ' ἀνθρωπέα μυρὶζει Κερασ. Συνών.
άνθρωπίλα, ἀνθρώπου λεία.

άνθρωπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀνθρωπέλλ' Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -έλλι.

1) Ἀνθρωπίσκος, μικρὸς ἄνθρωπος. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
άνθρωπάκι 1. 2) Εἰκὼν, παράστασις ἀνθρωπαρίου:
Γέμ'σι τῇ φ'λλάδα τ' ἀνθρωπέλλιμα.

άνθρωπεμένα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνθρω-
πεμένα Σῦρ.

Έκ τοῦ ἀνθρωπεμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀνθρωπεύω.

Ὡς προσήκει εἰς ἄνθρωπον εὐάγωγον, κοσμίως, σωφρό-
νως ἔνθ' ἄν.: Ἀνθρωπεμένα συντρίαιν' (συντυχάνει, ὁμιλεῖ)
Χαλδ. Συνών. ἀνθρωπινά 2.

άνθρωπεύω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνθρωπεύω
Ἄνδρ. Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. ἀνθρωπεύουν Θεσσ. (Ζαγορ.)
ἀνθρωπεύουν Κυδων. ἀνθρωπεύκω Κύπρ. ἀνθρωπεύκω
Κύπρ. ἀνθρωπεύκω Κύπρ. ἀνθρωπεύκω Κύπρ. ἄνθρωπεύκω
Ρόδ. Μέσ. ἀνθρωπεύομαι πολλαχ.

Έκ τοῦ μεταγν. ἀνθρωπεύομαι.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. γίνομαι ἄνθρωπος εὐγενῆς, συμπερι-
φέρομαι, ὡς ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον καλὸν καὶ εὐγενῆ
ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς ἀνθρώπευε Κύπρ. Σῦρ. κ. ἄ. Δὲν ἀνθρω-
πεύσαι, καημένη! Πελοπν. (Λακων.) Ἄν δὲν ἀρμαστῇ κἀνέ-
νας, ἐν ἀνθρωπέκει (ἀρμαστῇ = ὑπανδρευθῇ) Κύπρ. Ἀποδὼς
παδρεύτηνε, ἀνθρωπέτηνε Ἄνδρ. (ἀποδὼς = ἀφότου). Ὁ
δεῖνα εἶναι ἀνθρωπιμένες το' ἀποφανισμένες (ἐξηνθρωπισμέ-
νος καὶ ἐπίσημος) Σκῦρ. || Παροιμ. ἸΠ' ὁμπρὸς ἀνθρωπέκει
τῶν ποπίσω γαδουρεύκει (ἐνώπιόν σου συμπεριφέρεται ὡς
ἄνθρωπος καὶ μικρὰν σου συμπεριφέρεται ὡς γαίδαρος)
Κύπρ. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ ἄνθρωπον, ἐξανθρωπίζω τινὰ
Ἄνδρ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. κ. ἄ. β) Κάμνω
ἢ ἀναγκάζω τινὰ νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἀτημέλητος, κάμνω
ὥστε νὰ ἐνδύεται κοσμίως καὶ εὐπρεπῶς Ἄνδρ. Σῦρ.
κ. ἄ.: Τὸν ἀνθρώπειρενε ἡ γυναῖκα του Ἄνδρ. Ὁ δεῖνα
ἀνθρωπέτηκε Σῦρ. 2) Φέρομαι ὡς ἄνθρωπος ἐνήλιξ,
ἔχω τρόπους ἀνθρώπου, ἐνήλικος, ἐπὶ παίδων Κύπρ.
Πόντ. (Κερασ.): Ὁ γιός μου ἀρκινᾷ νὰ ἀνθρωπέκῃ Κύπρ.
Πβ. ἀνθρωπίζω, ἀνθρωπινεύω, ἀνθρωπύνω.

άνθρωπήσιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνθρωπήσιμος Κύπρ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιμος.

Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρας, ἀνδρικός: Χορὸς ἀνθρωπήσιμος.
Συνών. ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιος, ἀντρίκειος 1,
ἀντίθ. γυναικήσιος.

άνθρωπήσιος ἐπίθ. Βιθυν. ἀνθρωπήσιους Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἄ.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος.

Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον, ἀνθρώπινος ἔνθ' ἄν.:
Κρέατα ἀνθρωπήσια Ἀδριανούπ. Τοῦ κρεῖος ἔχ' σ' ἄλλῃσια
μυρουδιά καὶ τοῖς φρουμὶ ἀνθρωπήσια (ἐκ παραμυθ.) Αἰν.

άνθρωπιᾶ ἡ, ἀνθρωπία Μέγαρ. Πόντ. (Ἀμισ.
Τραπ. Σάντ.) ἀνθρωπίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνθρωπέα
Πελοπν. (Λακων. Οἰτυλ.) ἀνθρωπιὰ κοιν. ἀνθρωπιὰ
βόρ. ἰδιώμ. ἀνθρωπία Πόντ. (Τραπ.) ἀνθρωπία Πόντ.
(Τραπ.) ἀνθρωπία Πόντ. (Χαλδ.) ἀνθρωπέα Πελοπν.
(Μάν.) ἀνθρωπιὰ πολλαχ. ἀνθρωπιὰ Κύπρ. ἀνθρωπιὰ
Κύπρ. ἀνθρωπιὰ Κύπρ. ἀνθρωπιὰ Κύπρ. ἀνθρωπιὰ
βόρ. ἰδιώμ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος. Πβ. καὶ μεσν. ἀνθρωπεία.
Ὁ τύπ. ἀνθρωπέα ἀναλογικῶς πρὸς τὰ εἰς -έα, καθὼς
καὶ ἀναπνέα παρὰ τὸ ἀναπνοιά, ὁ ἰδ.

1) Τὸ φέρεσθαι ὡς ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον εὐγενῆ καὶ
εὐάγωγον, ἀνθρωπισμὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνθρωπιὰ ἀπάνω του.
Μωρέ, ἀνθρωπιὰ ποῦ τὴν ἔχει! Δὲν ξέρεῖ ἀπ' ἀνθρωπιὰ
ὁ δεῖνα κοιν. Δὲν ἔχ' πέδι παραδιῶν ἀνθρωπιὰ ἀπάνου τ'
Λέσβ. || Φρ. Εἶδῃσι τῆς ἀνθρωπιᾶς (καλή). Πρᾶμα τῆς
ἀνθρωπιᾶς (καλόν). Εἶναι τῆς ἀνθρωπιᾶς (ἐπὶ προσώπου
ἢ πράγματος καλοῦ) πολλαχ. || Παροιμ.

Τὰ ρ'γάλια πάν 'ς τὸ διάολο | κ' ἡ ἀνθρωπιὰ ἀπομένει
(ὁ ἀνθρωπισμὸς εἶναι πολυτιμότερον τῶν χρημάτων) Κρήτ.
Δεῖξέ μου τὴν συντροφιά σου | νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀνθρωπιὰ σου
(ἐκ τῶν προσώπων μεθ' ὧν συναναστρεφόμεθα δύναται τις
νὰ εἰκάσῃ τὸν ἀνθρωπισμὸν μας) πολλαχ. Τοῦ γουρουνιοῦ
τὴ μῦτι κόψανε, μ' ἀνθρωπιὰ δὲν ἄλλαξε (κακὰς συνηθείας
εἶναι δύσκολον νὰ ἐξαλείψῃ τις) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 319,492
|| Γνωμ.

Ὅσ' ἄστρα 'ναι 'ς τὸν οὐρανὸ καὶ ὅσο ἀόπο βρέχει,
τόσον ἀξίζ' ἡ ἀνθρωπιὰ, χαρά 'ς τὸν ποῦ τὴν ἔχει
Κρήτ. Συνών. ἀνθρωπισμός, ἀνθρωποσύνη, ἀν-
θρωπότης, εὐγένεια. 2) Ἡ εὐεργεσία Πόντ. (Χαλδ.):
Ἐποῖκεν με ἕναν τρανὸν ἀνθρωπιάν. 3) Πᾶν ὅ,τι κέ-
κτηται τις, ἡ περιουσία διὰ τὴν ὁποῖαν ἐκτιμᾶται ὑπὸ
τῶν ἄλλων Πελοπν. (Μάν.): Οἱ δεῖνα ἔχουνε τὴν ἀνθρωπέα
τους. 4) Μακρὸν χειρόμακτρον τὸ ὁποῖον ἀπλώνεται
ἐπὶ τῶν ποδῶν πάντων τῶν καθημένων εἰς τράπεζαν
φαγητοῦ Πελοπν. (Οἰτυλ.) Συνών. μεσάλι.

άνθρωπιζω Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ.
(Κερασ.) ἀνθρωπίζω Βιθυν. Πόντ. (Τραπ.) ἀνθρωπίζον
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Ἀλμ.) Στερελλ. Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. ἀνθρωπίζω.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνθρωπεύω 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.:
Αὐτὸς δὲ θ' ἀνθρωπίση κάμμιὰ βολὰ Βιθυν. Καὶ μετβ. κάμνω
τινὰ νὰ φαίνεται ἄνθρωπος καθὼς πρέπει, ἐξανθρωπίζω
τινὰ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) β) Κάμνω
τινὰ εὐπρεπῇ, εὐπρεπίζω Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἐγὼ
φορίζω καὶ ἀνθρωπίζω σε κ' ἐσὺ κ' ἀκούς! (ἐγὼ σὲ ἐνδύω
καὶ σὲ εὐπρεπίζω καὶ σὺ δὲν ὑπακούεις! κ' ἀκούς ἐκ τοῦ
'κὶ ἀκούς). 2) Μέσ. καλυτερεύω τὴν κοινωνικὴν μου
θέσιν Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἡ νύφη ἀνθρωπίστηκε (συζευ-
χθεῖσα μετ' ἀνδρὸς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἐξυψώθη
κοινωνικῶς).

Πβ. ἀνθρωπεύω, ἀνθρωπινεύω, ἀνθρωπύνω.

άνθρωπίλα ἡ, Ἦπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) —ΧΧρη-
στοβασ. Δηγ. στάν. 132 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνθρω-
πίλα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνθρωπίλα Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ.
(Γέν.) Μέγαρ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.



Ἡ ὁσμὴ τὴν ὁποίαν ἀναδίδει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἔνθ' ἄν.: Σφουγγάρ' σε νὰ μὴ μυρίζ' ἀθροπίλας τὸ σπὶτ' Γέν. Μυρίζ' ἱκεῖ κουντὰ ἀνθρουπίλιν 'Αδριανούπ. "Αμα ὠσμίστηκαν ἰὴν ἀνθροπίλα τὰ σκυλλὰ τῆς στρούγγας χύθηκαν ἀλυχτώντας ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Τὸ βαγόνι μύριζε ἀνθροπίλα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνθροπέα, ἀνθροπουλέα.

ἀνθροπινά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀθροπινά πολλαχ. ἀθροπ'νά Θράκ. ἀθροπίνα Θεσσ. (Καρδίτς).

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνθροπινά.

1) Κατὰ τρόπον ἀνθρώπου, ὡς νὰ ἦτο ἄνθρωπος Θεσσ. (Καρδίτς.) Θράκ. κ. ἄ.: *Εἶναι ἀκριβὸς αὐτὸ τὸ ἀηδόψ', δὲ βορεῖς νὰ τ' ἀγοράης σύ, γιατί ξέρει καὶ χορατεύγ'* ἀθροπ'νά (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. || Ἄσμ.

'Ανθροπινό 'ταν τὸ πουλλὶ κι ἀνθρώπινα λαλοῦσι Καρδίτς. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1772 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 389) «τὸ ἕναν τῆς χέριν ψιττακὸν ἡμερωμένον εἶχεν, | ἐλεύθερα νὰ κάθηται κι ἀνθροπινὰ νὰ λέγη». 2) Ὡς ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον εὐγενῆ καὶ καλὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): *Τοῦ μίλησε - τοῦ φέρθηκε ἀθροπινὰ κοιν. "Οἱαν τῆς προκαλοῦσαν τὸν πόνο γιὰ τὸ γέρω, μιλοῦσε ἀνθροπινώτερα ΔΚοκκίν. "Ο 'Αλέξης ὁ ἄμαξ. 5. 'Ανθροπινὰ καλατζεύ' - φέρεται (ὀμιλεῖ - συμπεριφέρεται) Κερασ. Συνών. ἀνθροπεμένα.*

ἀνθροπινεύω ἀμάρτ. ἀθροπινεύω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνθροπινός.

Φέρομαι ὡς ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον εὐγενῆ καὶ εὐάγωγον. Πβ. ἀνθροπεύω, ἀνθροπίζω, ἀνθροπύνω.

ἀνθροπινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνθρουπ'νός βόρρ. ἰδιώμ. ἀθροπινός Κρήτ. Κύπρ. Κύπρ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων.) Ρόδ. κ. ἄ. ἀθρουπ'νός Θράκ. (Αἰν. Ἀλμ.) Ἰμβρ. Προπ. (Μηχαν.) ἀρθροπινός Κύπρ. ἀνθρώπινος Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. Χίος (Καρδάμ.) ἀνθρώπ'νους Θεσσ. (Καρδίτς.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) ἀνθρώκινε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνθρώπινος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον ἢ προερχόμενος ἀπὸ ἄνθρωπον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *'Ανθροπινὸ κρέας (συνήθως ἐν παραμυθ.) κοιν. 'Επέρναν ὁ ἄλιος 'πὺν ἕναν δρόμον, ἐχτίζαν ἕναν πύργιον μ' ἀνθροπινὲς κεφαλὰς (ἐκ παραμυθ.) Ρόδ. || Παροιμ. Κάλλιο ἀπὸ φίδινη γλῶσσα παρ' ἀπ' ἀνθροπινῇ (ἢ συκοφαντικῇ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων εἶναι χειροτέρα καὶ τῆς τοῦ δηλητηριώδους ὄφεως) Κεφαλλ. || Ἄσμ.*

Δὲν ἐκελάδειε σὰν πουλλὶ μουδὲ σὰν χελιδόνι, μόν' ἐκελάδειε κ' ἔλεγε μ' ἀνθροπινῇ φωνούλλα πολλαχ.

Γιμίζ' οὐ κάμπους γαίματα κι ἀθροπινὰ κυράλια Αἰν.

Κελάδ'σεν, ἀπηλόγησεν ἀνθροπινὴν λαλίαν

Πόντ. (Χαλδ.) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνθροπινῇ Σηλαιὰ τοπων. Ζάκ. β) Τὸ οὐδ. ἀνθροπινὸ οὐς. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐς. πρᾶμα), ἢ συζυγικὴ σχέσις Πελοπν. (Μάν.): *Πλαγιάσανε νὰ κάνουνε τ' ἀνθροπινό.* 2) Ὁ ἀρμόζων εἰς ἄνθρωπον καλόν, εὐάγωγον, εὐγενῆ σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: *'Ανθροπινὰ λόγια. 'Ανθροπινῇ κουβέντα. 'Ανθροπινόι τρόποι σύννηθ. 'Εναν ἀνθροπινὸν δουλειάν κ' ἐποίκες (μίαν δουλειάν ἀνθροπινὴν δὲν ἔκαμες) Κερασ. Χαλδ.*

3) Ὁ ἄξιος λόγου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *'Ανθροπινὸ φαεῖ. 'Ανθροπινὰ ψωμιά. 'Ανθροπινὰ ροῦχα*

πολλαχ. Ἀνθροπινὸν ἄλογον Κερασ. Ἀνθροπινὰ καρβόνια αὐτόθ. 4) Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός Κύπρ.: *'Αθροπινὸς χορός.* Συνών. ἀνθροπήσιμος, ἀντρήσιος, ἀντρίκειος, ἀντίθ. γυναικήσιος.

ἀνθροπισμός ὁ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀνθροπισμός.

Συμπεριφορὰ καὶ τρόποι εὐγενεῖς: *Δείχνει - ἔχει ἀνθροπισμὸ ὁ δεῖνα. Δὲν ἔχει ἀνθροπισμὸ ἀπάνω του.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθροπιά 1.

ἀνθροπίτης ὁ, Πόντ. ἀρθεπίτ'ς Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνθροπίτσος Πόντ. ἀθροπίτσος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρθωπίτσος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρθεπίτσος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀνθροπίτης. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπ. ἀνθροπίτσος προελθόντος ἐκ μεταπλασμοῦ ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Κυπρ. Χρον. 2 (1924) 10. Πβ. καὶ ἀγουρίτης - ἀγουρίτσος, παιδίτης - παιδίτσος κττ.

Μικρὸς ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος ἔνθ' ἄν.: *Εἶδα ἕναν ἀνθροπίτσον Πόντ. Ἀβλαβὸς ἀρθεπίτ'ς Κοτύωρ.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθροπάκι 1.

***ἀνθροποδύναμι** ἡ, ἀθροποδύναμι Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ δύναμι.

Ἡ δύναμις πολλῶν ἀνθρώπων συνεργαζομένων ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ: *Γιὰ νὰ σηκωθῇ αὐτὸ χρειάζεται ἀθροποδύναμι.*

ἀνθροποιτός ἐπίθ. Βάρν. ἀθροποιτός Βιθυν. (Κατιρλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνθρωπος καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ποιητός ἀντὶ ἀνθροποποιητός. Ἡ ἀποβολὴ τοῦ πο κατ' ἀνομ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀδεροφοποιτός.

Στενὸς ἀδελφικὸς φίλος.

ἀνθροποκαμωμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 23 — Λεξ. Βερναρδ. 135β.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνθρωπος καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου κατασκευασθεὶς ἔνθ' ἄν.: *'Αγαλμα ἀνθροποκαμωμένο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.*

ἀνθροποκέφαλο τό, Θράκ. (Βιζ.) ἀθροποκέφαλο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 41

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ κεφάλι.

Κρανίον ἀνθρώπου ἔνθ' ἄν.: *'Ο Λιάκας ἔβαλε στοίχημα νὰ πάη μεσάνυχτα 'ς τὸ χωνευτήρι καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ σακκούλλα ἀθροποκέφαλα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.*

Βρίσκω τὰ φίδια τυλιχτά, τὲς ὀχεντρες πλεμένες, βρίσκω τ' ἀνθροποκέφαλα, δὲν ἤμπορῶ νὰ ζήσω Βιζ.

ἀνθροποκυνήγι τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 30 — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνθροποθηρία).

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ κυνήγι.

Ἡ θήρα ἀνθρώπων, ἀνθροποθηρία ἔνθ' ἄν.: *Ποίημ. Κι ἀνίσως τ' ἀνθροποκυνήγι του κι ἀργοῦσε, τὸ γέλιο του ἀγριώτερο μὲ κυνηγοῦσε ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.*

ἀνθροπόλαλος ἐπίθ. ΚΠαρορ. Στὸ Ἀλμπουρ. 92 Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ λαλιά.

Ὁ ἔχων ἀνθρώπου λαλίαν, ἀνθροπόγλωσσος: *Τὰ βιολιά σωπάσανε κι ὅλοι τώρα μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα κοιτάζαν τὸ κουτὶ τὸ ἀνθροπόλαλο. Συνών. ἀνθροπομίλητος.*

ἀνθροπόλιθος ὁ, Κρήτ. ἀθροπόλιθος Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ λίθος.

Λίθος ὀρθιος φαινόμενος ὡς ἄνθρωπος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.

